

El Diacrític | | Actualitzat el 27/02/2017 a les 23:22

?Que res no quedi en res

Francesc Pardo parteix del resultat de les eleccions del 27-S per analitzar els fets ocorreguts en l'últim any i mig a Catalunya, i més concretament en el procés sobiranista | «La lluita dels orgulls ha ofuscat el futur del que havia de ser l'inici del desenvolupament de la creació de un país nou»

Manifestació de l'esquerra independentista a Vic | Josep Comajoan

El dia 27 de setembre de 2015 vaig anar a votar. Aquell dia, igual que les jornades prèvies, tenia un nus al coll. Semblava, si més no, que al final d'un conjunt de fases temporals esdevingudes en la història dels Països Catalans, aquell dia, per fi, al final, podríem veure un bri de llum que ens podria escalfar. Escalfar aquelles ànimes en busca d'una motivació social on esdevingués un racó territorial, emocional o simplement un petit espai on cada individu pogués tornar a començar.

El dia es va llevar i per la C-17 podies veure estelades penjades en els ponts travessers, ja fos la blava o la roja. L'ambient que es despertava i que es respirava era d'una renovació esplèndida. No semblava una simple sensació emocional dels cors de la gent, sinó un esdevenir futur que ens semblava dir alguna cosa.

Ara som al 2017 i ha plogut molt des d'aleshores. La pluja, també s'ha de dir, no ens ha ofert cap regal ni ens ha permès tirar endavant aquell principi de país que alguns desitjàvem. Jo personalment, un país per a tothom que permetés, a uns i a uns altres, deixar de tenir segons quines excuses per posar-nos a treballar per un futur millor per als nostres fills.

Podem dir, que després d'aquest temps, també han passat moltes coses al món, paral·lelament del que al final, ens trobàvem per aquí.

L'extrema dreta guanya força al voltant del globus terrestre. Noves formes de xenofòbia i odi s'escampen arreu. La població està estancada evolutivament, bàsicament arrossegada pel curs de la monotonia del món capitalista que fa, en certa mesura, una línia recta emocional en la possibilitat que la població reaccionï amb queixes a les coses que no li estan bé. Com que el sistema és

complex, l'individu no es creu capaç de fer-ne un canvi complex i la comoditat individual esdevé un problema.

La independència de Catalunya i qualsevol cosa referent als Països Catalans s'està convertint en un somni romàntic, ja que es barregen sensacions i desitjos molt diferents al que semblava ser únic el dia 27 de setembre de 2015.

L'independentisme s'està convertint en una arma de doble tall, sobretot pel que fa a les possibilitats que Catalunya esdevingui ser un estat independent. Per una banda, més a la dreta, ha aparegut agrupacions de caire feixista fins anar passant per totes les forces polítiques, fins a arribar a la CUP, que volen la independència. El desig de cada grup és molt diferent i per tant és difícil que si un vol entrar per una porta i l'altre per una altra, complicat serà que tothom entri per la mateixa.

A partir d'aquí, a diferent escala, hi ha els de la «la Catalunya catalana» fins a arribar a la «la Catalunya social». Passant d'un feixisme pur, a un liberalisme capitalista, a un centralisme moderat, a unes idees socialdemòcrates (més o menys socials) fins a un socialisme o fins el comunisme. Cap d'aquesta varietat té en ment una mateixa Catalunya, la que un dia havia de ser independent de l'estat espanyol, que cada cop sembla més enquistat al conceptes de la «Única, grande y libre».

Sense jutjar cada part amb els conceptes i opinions meves pròpies que es mereixen cada concepte polític esmentat, què és el que està passant amb l'esdevenir d'aquesta tempesta que, passant pel DUI i després el RUI, finalment amb un copet a l'esquena ens diran un «tu rai», per al final no fer res?

El caràcter de Catalunya s'està tornant en gran mesura, un caràcter molt provincià que antigament es feia més notori en altres zones com per exemple Madrid o els nostres veïns els francesos. Al final l'excés d'anhels de protagonisme ha fet que una cosa que a priori semblava forta, s'acabarà enfonsant com un castell de cartes fet a corre-cuita, sense pensar. La lluita dels orgulls ha ofuscat el futur del que havia de ser l'inici del desenvolupament de la creació de un país nou, fora o dins de la Unió Europea (altrament dita, la unió del cafè i el puro entre mandataris econòmics, no polítics).

Per sort o per desgràcia, el món està en un procés de transformació que cada cop es veurà més, perquè ja hi ha moltes persones decidides que la línia emocional que el capitalisme ha creat en les seves vides, s'ha d'enfonsar i que s'han de canviar moltes coses per tal que el món vagi en més bon camí, en el respecte de les persones per sobre de totes les coses i floritures que es puguin afegir.

Potser el problema no han sigut mai els catalans en la fallida del seu propi futur independent com a poble obert i cosmopolita. Potser el problema és que el concepte ètic sobre la convivència de les persones està tan summament violat per l'individualisme infantil del poder, dels egos i de l'estil de vida social actual del primer món, faci que no només la independència d'un territori d'un altre sigui molt difícil d'aconseguir, sinó que realment sigui tot molt difícil, fins el punt que, amb els nostres ulls, hem vist morir nens ofegats al Mediterrani fugint d'una guerra i ens podem llevar cada matí pensant que el veí de davant cada nit fa massa soroll per poder dormir bé.

A vegades barrejar temes que a priori no tenen res a veure és complicat, però com a catalans, com a individus, com a persones, com a éssers humans, tenim molta tendència a queixar-nos i analitzar i reanalitzar les conseqüències de les coses que passen al nostre entorn i poques vegades busquem els focus d'origen que les provoquen. Potser el dia que l'empatia domini el dia a dia com a procés de comunicació entre persones, puguem aconseguir més objectius a les nostres vides, tant personalment com col·lectivament i aprendre molt del nostre entorn i del món.

Miguel de Unamuno, quan es va enfrontar al règim franquista (tothom té dret a obrir els ulls, tard

o d'hora) a la Universitat de Salamanca, enfadat va dir: «...vèncer no es convèncer, i per convèncer hi ha d'haver espai per la compassió...» (el van destituir i el van tenir sota arrest domiciliari després de seguir-se enfrontant amb personalitats del règim franquista i finalment va morir).

Quan tinguem compassió i empatia amb aquells o per situacions que passen, potser podrem guiar-nos tots junts cap a uns objectius comuns.

Demà, seguiré pensant que el dia 27 de setembre vaig votar per alguna cosa en concret, però potser vaig votar per més coses que no sabia. Coses que van sortint cada dia. Perquè cap futur desitjable quedi mort. Que res quedi en res.